

PREU: 15 CENTIMS — SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

En Barcelona Ptas. 2 trimestre
Fora ciutat » 2 »
Los suscriptores del interior reciben las obras del
: : : : : folletí encuadernadas : : : : :

DIRECTOR

D. Joan Brú Sanclement

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de las Cabras, 13, 2^{on} (Buscó á la escala)

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrent 15 cénts.
Los números atrassats son al mateix
: : : : : preu y sense folletí : : : : :

ÚLTIM FOLLETÍ • LO DINER • JOSEPH M.ª POUS

Es la millor mostra de la importancia del plagi descobert, que ab tot y haver pretengut algú surtir en desgraciada defensa del célebre furt, ningú ha pogut ni podrà desfer *ni tan sols un* dels **118 datos** demostratius qu' enclou nostra **PUBLICA DECLARACIÓ**, en lo número 164.

ACTORS ESPANYOLS

RUIZ DE ARANA

Pascua Florida

Las tradicionales caramellas en lo plá de Barcelona, cada any van desapareixent y cambiant son modo d' esser d' una manera que causa con-dol. Contats y ben poquets son los coros formals que surten la nit de Pascua ab la cistella.

Lo que priva avuy son las collas humorísticas, que ab música plagiada las unas y ab lletra indecorosa las més, venen á esser la sátira que en altres temps respiravan las bufonadas de Carnaval.

En alguns pobles de Catalunya, no obstant, encare se conserva ab bastanta fidelitat la bella costum. Allí es bó de veurer, lo dissapte de gloria á la nit, la flor del jovent ab sos millors trajes, recurrent carrers y plassas, ab las enflocadas cistellas, cantant al só de la simbomba, pandero y ferrets, los goigs y cansonetas de la terra, entre l' alegría y l' entusiasme popular.

¡No es estrany que 'ls nostres minyons, quan cridats al servey del rey han de deixar sas llars pera trasladarse á terras de molt distint modo d' esser, se migrin y sentin l' anyoransa de aquestas festas esencialment catalanas!

Aixís, donchs, no ho era que al Andreu los seus companys de desterro lo vegessin apesarat per aquesta diada en allá á Cuba, ahont la sort li designá passar quatre anys al servey de las armas.

Además, ell tenía un doble motiu per son desconort. Allí en son natiu poble havia sigut lo

més entussiasta corista de caramellas. ¡Quinas recordansas feyan bategar son cor en aquest día! Un any, per Pascua, conegué l' Enriqueta, per Pascua era quan rebé de sos llavis lo primer sonris d' amor, y per aquella mateixa festa fou també quan l' embarcaren per anar á passar los quatre anys en lo perillós clima de las Antillas.

Lo dia del embarch, sa estimada aná á acompanyarlo fins al moll. ¡Quina despedida aquella!

—Adeu,—li digué ell, nuantseli al coll las paraulas; cada any en aquest dia pensa lo molt joyós que venia á cantarte sota la teva finestra, y prega á Deu pera que prompte puga tornarhi, que las caramellas que canti de retorn serán las últimas de fadri y las primeras d' espós.

—No passis per mí recansa — feu ella ab veu de melindros y llágrimas d' horxata; — lo teu amor viurá sempre fidel dintre 'l pit, y per mí no hi haurá conhort ni alegria fins que 'ls meus ulls tornin á veuret y 'ls meus llavis á besarte.

Y 'l pobre partí, sino content, conformat ab las promesas de la seva Enriqueta; sense tenir en compte que las paraulas de coqueta enamorada equivalen á lo que passa pel canó d' una manxa. A las horas no ho entengué aixís l' Andreu, mes ¡ay! massa prompte que vingué l' experiencia á comprovarli.

Cumplert lo temps del servey d' armas, y per rara coincidencia, en vigilia de Pascua també, torná 'l jove aymant al seu poble. Lo primer que li innovaren sos amichs, fou que l' Enriqueta s' havia casat ab lo fill del fosser.

—Y bé, que Deu los donga bona sort;—digué l' Andreu ofegant en son pit un gemech, que més semblava udol de fera.

¡Ah! ¡miserable! ¡infidel!—mormolá després al trovarse sol, caminant pel poble sense rumbo fixo...—Mes, nó, nó; — exclamá, llessant de sos ulls un llamp de ira — ella m' estimava de veras y no pot haverse casat per inspiració del seu cor ab aquest home que ha fet la meva desventura.

Segurament que sufreix, y vull aumentar son martiri anant avuy, aquesta nit mateixa á cantar sota 'l seu finestró, las caramellas que li vareig prometre al despedirnos.

Y marxá corrents en busca del cap de colla de un dels coros que havian de surtir al cap-vespre.

—¿Me volen aquesta nit, ab vosaltres? — preguntá 'l jove al corista, que per cert se coneixian de noys.

—Home, prou, y ab molt gust; — li contestá aquest.

—Pero ab una sola condició — afegí l' enamorat — la de anar á cantar á casa l' Enriqueta.

—No hi tinch inconvenient; pero 'm sembla, Andreuet,—feu lo cap de colla mirantsel de cap

á peus y ab un sonris de llástima,—me sembla, Andreuet, que vas errat de comptes.

—¡Ay, amich! lo cor m' ho diu: ella es ignorant, jella es una víctima!

—Prou, prou; que 'l cor t' ho diu vols dir tú. Pero perque vegis que á voltas valen més los consells de amich que los presentiments del cor, escolta lo que vaig á dirte.

Y ab tó segur y confidencial alhora, comensá á contarli interessant y llarga historia, ab lo corresponent aparato, de cantonadas, saraus, plors, súplicas, homes bons, lo rectó, y fins l' herbolari y la llevadora.

—¡Oh! ¡basta, basta, amich meu! — exclamá llavors fora de sí lo desenganyat aymant, y cayent en una cadira afegí: — Nó; no aniré á cantarli las caramellas.

—¿Qué nó? y ¿per qué?—digué un tercer.

—Perque... avuy seria impropí y fora del temps.

—¡Es equivocat! ¡Es avuy la vigilia de Pascua Florida!

—¡De Pascua Florida! sí, pero segons aquest acaba de manifestarme, jella va ferla avans dels Rams!

JOAN RIBAS PUIGVERT.

* * *

De olor divina, una rosa
 'm vas oferir un jorn
 tot dihent que 'm regalavas,
 junt ab ella lo teu cor,
 y com aymada penyora
 d' una promesa d' amor,
 la vaig guardar. ¡Era tan bella!
 ¡Y tan felis era jo!...

—

Mes passa 'l temps y tranquila
 seguía aprop meu la flor;
 més no tan bella, 's pansia
 igualment que 'l teu amor.

—

Passaren anys. ¡Pobre rosa!
 Seca ja y sense color,
 s' esfullaba... y tu 'm mirabas,
 ab un despreci traïdor.

—

Avuy, que ja ni un brí queda
 d' aquell amor en ton cor,
 he mirat la rosa y era
 Branquilló d' espinas sols.

JOSEPH ESCACHS Y VIVED.

Lo cornet d' ordres

—«El bizarro Coronel D. Manuel Ubach y Rovira, que con tanto denuedo defendió la plaza de X..., ha sido propuesto para el inmediato ascenso.» A mí, perque soch lo Coronel, tot es donarme importancia, y del pobre cornet d' ordres, qu' es á n' ell á qui 's deu la victoria, ningú se 'n recorda!

—No tant, tío, que tú també ab bona part hi contribuïres.

—Filla meva, la llibertat que disfrutem are, no hu duptis, la debem á l' Anselm, á ne 'l pobre cornet d' ordres. De no haber retxassat á ne 'ls facciosos, exposant la seva vida sobre 'l mur que ja habian escalat, y que defensantlo hi rebé la ferida que deplorém, á horas d' are lo Govern contaría ab una fortaleza y un regiment de menos.

—Quanta ingratitud!

—De tots modos, no puch creurer que 'l Ministre deixi de recompensarlo, desairant d' un modo poch honrés la meva proposició.

—Si durant la seva enfermetat no 'ns l' haguessim posat á casa, potser ja fora mort, ¿vritat, tío?

—Es molt possible, pero fentho, no cumplirem més que ab un deber. Després, tampoch se tracta d' un soldat vulgar; ja desde l' edat de dinou anys en que sortí de la Casa de Caritat, ahont estudiá ab molt profit, no ha fet altre cosa que sacrificar-se per la patria.

—Reuneix totas las condiciones d' un cavaller.

—Es molt instruit.

—Y sobre-tot, molt valent.

—(No, sobre-tot molt guapo.)

—¿Me da V. su permiso?

—Sí, senyor, y li suplico que comensi per parlar-me catalá. Jo, si algun dia, que no hu crech, me casés ab un militar, sería donya Enriqueta, tot lo més, pero may la capitana si lo meu marit hu fos.

—Tantas mercés!... Avans que tot, permetim que li demostrí lo meu agrahiment per lo molt que fan per mí.

—No sigui aixís, lo que fem no val res. ¿No ens ho agraeix?

—Ab tot lo cor!

—Donchs agrahincho ja 'ns ho paga ¿á que ve parlar-ne?

—Hi ha cosas, senyoreta, que no 's pagan ni agrahincho.

—Y digui ¿cóm segueix de la ferida?

—Está casi curada.

—Aquesta classe de feridas ab un poch de cuidado 's curan.

—Un' altre es la que 'm dona pena.

—Pot saber-se ahont la té?

—Aquí que 'm rosega 'l cor.

—Un amor, potser, no correspost?

—Es difícil d' explicar.

—Alguna ingrata.

—No ho sé. No m' he atrevit may á dirli que la estimo.

—Per qué no hu fá?

—Trevall inútil. Soch soldat... y pobre.

—Qué hi fá!

—Molt! Ella es molt rica!...

—Anselm..., ab lo seu permís me retiro, tinch allá fora un poch de trevall... ja continuarem nostra conversa.

—Escolta Enriqueta, confesam la vritat. ¿Es cert que tú estabas abassada ab l' Anselm quan D. Robert, lo teu pretendent, ha entrat?

—Jo!... tío...

—Es inútil que m' ho neguis! Y sabs lo que has fet!

—Es que... l' estimo ab tota l' ánima.

—Sens recordarte qu' es un bort?

—Y ell quina culpa hi té?

—Encare qu' ell no la tinga, tampoch es just que jo dongui la teva ma á un home que no pot donar un nom á ne 'ls seus fills.

—Tío!

—Espero que quant vinga D. Robert li donarás una satisfacció.

—Mira tío, ell ha tingut una mare que degué ser un angel; contempla 'l seu retrato dintre d' aquest medalló que 'm va donar com á penyor del nostre amor.

—Deu de Deu! T' ha dit qu' aquesta dona es la seva mare?

—Sí, tío, diu que quant van portarlo á la casa de Maternitat, li col·locaren aquest medalló al coll pera que un dia fos reconegut, cas de ser necessari.

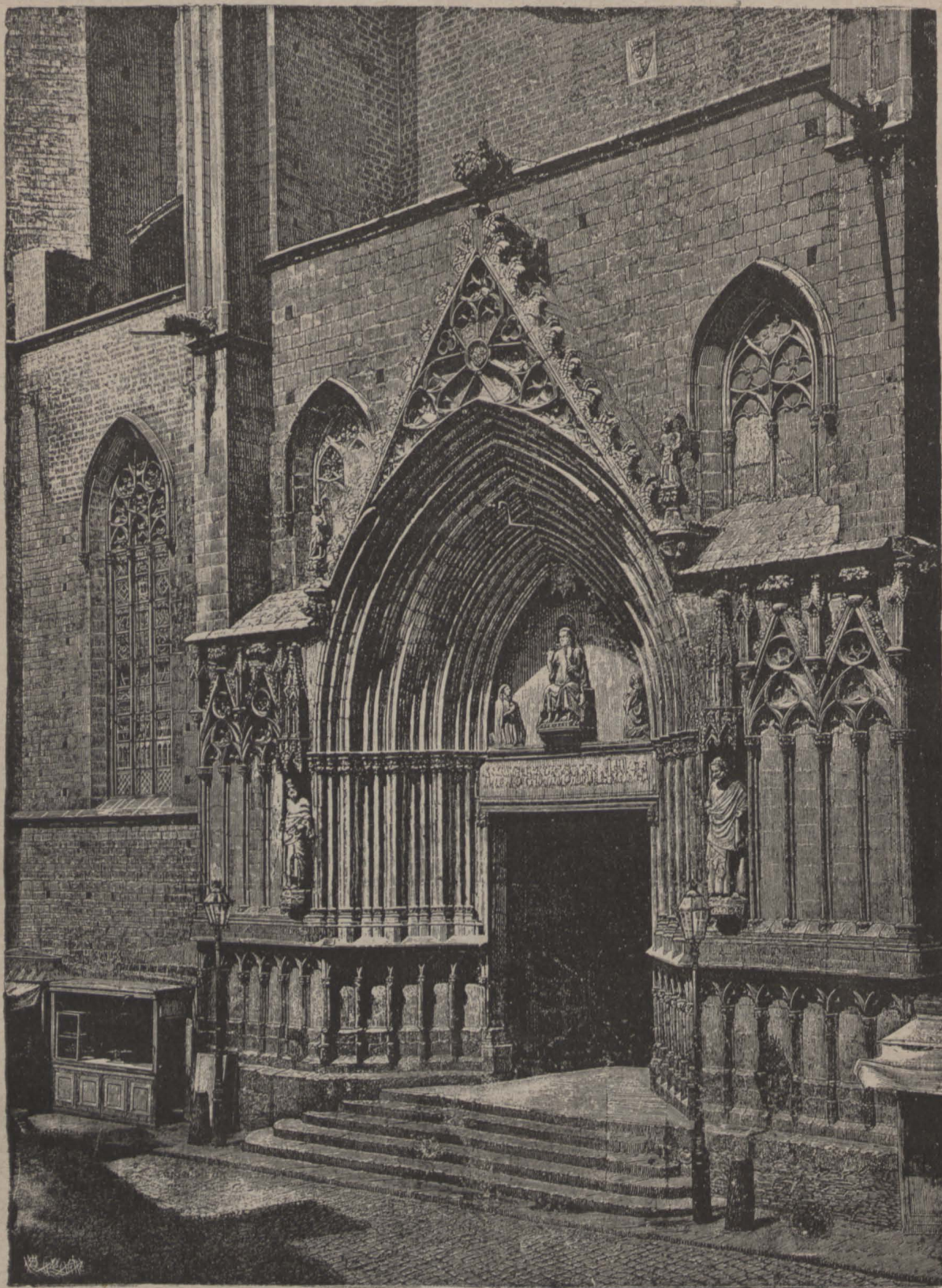
—Fill meu! Pobre Anselm del meu cor! jo en tú, esborraré el mal que vaig causar á la teva pobre mare!

—¿Encare pensas ab aquella que vas dir-me qu' estimabas?

—Sí, videta del meu cor! avuy més que may perque ja es meva y sempre la tindré al meu costat. Lo premi que no doná la patria á n' el cornet d' ordres, li ha concedit lo cel.

ANTÓN GALCERÁN PY.

BARCELONA ARTÍSTICA

Fàtxada de Santa Maria del Mar

XV Petit Concurs

Convocatoria y bases

Convoquem á Concurs als joves poetas catalans, oferint com á premi al vencedor que ho resulti serho, á criteri de la Redacció: Un rellotje nou, de butxaca, de metall, empavonat.

Las condiciones que han de regir, son las següents:

1.ª Se demana una composició escrita en vers y en la qual, sense descuydar la forma, se dongui importancia superior al fondo ó pensament que l'obra tingui en sí, podent servir de modelo los *Arabescos* del inolvidable Bartrina, publicats en son llibre *Algo* y la colecció de *Epigramas* fa poch donada á la estampa per lo celebrat Apeles Mestres.

2.ª Cada autor podrá enviar á concurs quantas composicions vulga, y es condició precisa la de que no vagin firmadas, no tenint obció al premi l'autor que divulgui lo secret del anónim.

3.ª Hi ha temps pera l'envio fins al 10 del vinent mes de Maig y las composicions serán remesas dintre un sol plech, clós, ab sobre endressat al senyor Director de Lo TEATRO REGIONAL, Cabras, 13, Barcelona; debent dur cada una lo respectiu titol y lema.

4.ª Es indispensable la originalitat, donchs al recomenar com á miralls los llibres *Algo* y *Epigramas*, no deu entendre que demanem la parodia ó plagi, y únicament desitjem la propagació de la escola que pot servir de base de inspiració.

5.ª Una vegada publicat lo fallo, lo qui resulti autor de l'obra premiada ne farà prova, presentant copia del original ab lo mateix caràcter de lletra, classe de paper y forma del envío, y reconegut com á tal, se publicará lo treball premiat y rebrá lo premi ofert.

6.ª L'autor distingit podrá després reproduhir la seva poesia en periódichs ó llibres, pero sempre ab la condició de haber sigut premiada en lo XV Petit Concurs de Lo TEATRO REGIONAL.

7.ª Lo més triat de las composicions rebudas serán luego publicadas també, si los seus autors envian lo nom.

Y prou per avuy. Salut y bona inspiració.

Lo Director

J. BRÚ.

Lo Secretari

J. XIMENO.

* * *

Quan vas trucar á mon cor,
cantava, y no vaig sentirte,
cantava á la llum del sol
que mon ser embadalia...

—
Are que vull reposar,
penso en tú, mon cor te crida,
y tú, mirant ton espós,
«ho sents, y ni sols te giras!»
A. LLIMONER.

Servey de fora

CALDAS DE MONTBUY.—En l'«Ateneo» de aquesta vila lo dia 24 del passat, representaren y obtingueren molt bon desempenyo *La butifarra de la llibertat* y un drama castellá, y ademés *A la precenció*, que no aná tant bé.

SANS.—En la «Familiar Obrera», diumenge passat se despedí la companyia de vers, que ab tant aplauso ha vingut actuant. Se posá en escena, surtint molt ajustat, lo celebrat drama *D. Joan de Serrallonga*.

Avuy hi debutará la companyia de sarsuela de don Pascual Parera.

En la «Reunió Familiar» se posá en escena la celebrada parodia *Los celos de la Coloma*, que agradá moltíssim.—C.

SANT CELONI.—Lo dia 24 del més passat se posaren en escena lo preciós drama *Lo timbal del Bruch* y la divertida pessa *Lo polisson*.—J.

VICH.—En la Societat aucellera y de pescadors «La Primitiva», l'últim diumenge del mes passat, posaren en escena las obras catalanas *Catalunya*, *L'home dels nassos* y *De Pelagalls á Barcelona*, en las que s'hi varen distingir los senyors Buixó, Vallbona, Cuatrecasas y Parnau, aquest especialment, en la última.—S.

RODA.—En lo mateix dia de l'anterior, en lo «Ateneo Rodense», s'hi doná una representació del drama catalá *La fals ó lo Cap de colla*, distingintshi tots quants hi prengueren part.—S.

GRACIA.—La funció que á benefici de la banda de la Casa de la Caritat tingué lloch lo dijous 28 del més prop passat, en lo Teatro Principal de Gracia, fou molt del agrado de la numerosa y escullida concurrencia que hi assistí, la qual tingué ocasió de aplaudir als noys que la componen, que be mereixen lo nom de artistes.

Las obras que la companyia de declamació va posar en escena, foren la pessa en un acte *Cel rogent* y lo monólech *Mestre Olaguer*.

Al Teatro Moratín, comensará la temporada d'estiu, próximament, ab una companyia de sarsuela del senyor Barceló, de la que 'n forma part la triple senyora Miquel.

En la Societat «La Banya Graciense», actúa de dos diumenges ensá, una companyia de declamació baix la direcció del aplaudit primer actor D. Joan Oliva.

En lo «Cassino Artesá», lo estudiós primer actor don Joseph Jané.

En lo mencionat Cassino está anunciat per lo dia 17 del present mes, una funció á benefici de la actriu senyora Rodés.—M.

GRANOLLERS.—Lo drama de Pitarra, *Las curas del mas*, posat en escena per primera vegada en lo Teatro de la Unión Liberal, á càrrech de la companyia d'aficionats, va tenir una regular execució en la nit del diumenge últim. Pera final se representá 'l jugueta en un acte, *Castor y Polux*, distingintse en gran manera 'ls aficionats encarregats del desempenyo, sobresurtint dels demés lo jove Capella.

La mateixa companyia posará en escena los dias 7 y 11 del corrent Abril, lo drama sacro *La Passió y mort de N. S. Jesucrist*, estant á càrrech del senyor Sangenis

lo paper de Jesús, y de María, Magdalena y Samaritana respectivament, las senyoras Pallardó, Boix y Casanovas.—C.

En lo Cassino se doná en la mateixa nit del 31, la última funció de Quaresma, representantse molt bé las sarsuelas castellanas anunciadas, obtenint merescuts aplausos.—C.

MALGRAT.—En la nit del diumenge, dia 31 del passat Mars, tinguérem un aconeixement artístich. La companyia d'aficionats, de Mataró, posá en escena los dos bonichs dramas *La ratlla dreta* y *Digne de Deu*, y l'alegre comedia *Lo que no vulgas per tú...* tot per lo ínfim preu de 40 céntims d'entrada; havent obtingut repetidas vegadas, grans y merescuts aplausos, l'aficionat D. Joan Viada, qui demostrá que quan surt á las taulas té molt ben estudiats los papers.

Lo jove senyor Simó també recullí aplausos, particularment en la comedia.—I. S.

REUS.—En lo teatro de la Societat «Porvenir Reusense», se posaren en escena durant los dos últims diumenges, per la secció dramática d'aficionats que en aquella actúa, las obras catalanas *Cassar al vol*, *Castor y Polux* y *Un Jefe de la Coronela*, distingintshi notablement la senyora Rovira y 'ls senyors Mercadé, Vila, Cubells, Mestre é Isern.—M.

BADALONA.—Lo diumenge últim, á la tarde, se doná en lo Teatro Español, una representació del popular drama *Passió y mort de Nostre Senyor Jesucrist*. La execució va ésser regular.—P.

Lo primer amor

Com infantó que comensa
 tot solet á caminar,
 qu'una pedra molt petita
 l'entrebanca y quasi cau,
 més, tossut, llavors s'hi empenya
 volguent correr com los grans
 fins que cau tot llarch de nassos
 deixantsels del tot xafats
 fentli perdre ja las ganas,
 que no tornan fins mes tart,
 que sas plantas mes seguras
 no trontollan lo seu cap;
 com los nins, la jovenalla
 quan comensa d'estimar
 una pedra molt petita
 ó una mica d'entrebanca
 molt l'espanta, y mes l'engresca
 per anar molt mes avant,
 fentlo caurer tot de sopte,
 deixant son cor mal parat,
 y escarmentat ja no hi torna
 fins després passats molts anys,
 puig la primera ferida
 á pesar de ser molt suau,
 se recorda ab molta pena
 mitj contents del desengany.

JOSEPH ALEMANY BORRÁS.

Novas

Acaba en lo present número la bonica comedia *Lo Diner*. Estarem á la mira y procurarem donar compte de las representacions que d'aquesta obra se donarán, que serán moltíssimas, per las valiosas condicions qu'enclou tan bonica producció.

Ab los dos números vinents repartirém la celebrada comedia en un acte, estrenada y representada ultimament ab molt aplauso en lo teatro Romea, *Lo marit de la difunta*, original de D. Francisco Figueras.

Un cop acabada ó quan en aquest sentit se presenti la questió del célebre furt teatral que delatárem, publicarem una estadística que anem confeccionant referent als periódichs que se'n haurán ocupat y en quin sentit. Confíem que cridarà molt l'atenció.

Un dels pochs setmanaris que ha tingut lo desacert de volguer surtir en defensa del celebrat plagiari, ho ha fet, insertant en son últim número un article ple de falsatats y ridiculesas.

Lo més curiós del cas, es que 'l mateix periódich, tres ó quatre planas més avant, comunica á sos lectors que sab, per un que assistí á la lectura de *Campana Matrimonial (Les Vacances du Mariage)*, que aquesta es molt xistosa, que causá bon efecte als oyents, que desitja que 's representi, que obtingui aplausos, y acaba per estampar lo calificatiu de germanó, que dita obra té ab la del plagi últimament descubert.

Lo benefici que produhí la venda del número de la célebre *Pública Declaració*, l'invertirem en un tiratge especial de lo més interessant d'aquell número y 's repartí, gratuítament, per tabernas, chocolaterías, cafés y fondas de Barcelona y sos voltants.

Per fi, diumenge passat, la empresa del teatro Romea presentá lo popular Saló de Descans, sense mostrar en sas parets cap d'aquells cartells que durant alguns días, foren objecte de mortificants comentaris pera la sempre reconeguda serietat de la casa.

Se ha ficsat lo públich en que l'autor del célebre plagi, mentres encare persevera desde algun periódich que sa obra es original, en l'anunci de la tal, en lo setmanari que s'está repartint com á folletí, sols s'atreveix á donarli 'l calificatiu de *escrita per*, subterfugi empleat sempre en originalitats enterbolidas.

Avuy comensará la nova temporada en lo teatro Tívoli, la notable companyia de ópera-cómica italiana Tomba, que tants bons recorts ha deixat sempre entre nosaltres. A més d'aquest bon precedent, hi ha que anyadir que 'l seu repertori ofereix varias novetats.

Sens dubte qu'es prepara bona temporada.

Durant las presents festas de Pascua en lo teatro Novetats, se reproduhirán las representacions de la divertida comedia de mágica *La llantia maravellosa*.

Ab motiu de la sensible desgracia del vapor «Reina Regente», Barcelona ha donat nova mostra de sos nobles sentiments caritatius, posant en joch tota classe de medis pera recaudar fondos ab que socorrer á las familias dels desgraciats tripulants.

La companyia infantil que actuaba en lo Circo Ecuestre doná una funció destinant lo producte á tal objecte. En lo mateix local, diumenge al dematí, la «Societat Coral Euterpe» doná un concert.

La popular Societat «Niu Guerrer» lo mateix diumenge al dematí organísá lluhida cabalgata, quina nota artística impresioná molt bé, essent respectable la cantitat que 's recaudá.

En la tarde del propi día, en lo Palau de Bellas Arts, l'«Associació de Coros de Clavé» celebrá una Festival quins resultats pecuniaris foren esplendits.

Al endemà dilluns, los estudiants sigueren los que en lluhida comitiva surtiren á recullir donatius que també foren abundants.

Y com que la llista d'actes benéfichs, no acaba encare aquí, be pot assegurar-se, que una vegada més, s'haurá donat esplendent prova dels nobles sentiments dels fills d'aquesta terra.

Actualment se trova l' eminent Fregoli en nostra ciutat. Comensant avuy, donará cinch representacions seguidas en lo teatro Eldorado, únicas de que pot disposar pera sa despedida ab motiu d'embarcarse en di-racció d'América.

La companyia mímica que ab tant acert dirigeix D. Joseph Canellas, ha acabat sos compromisos á Gracia, ahont ha fet molt bona campanya, y avuy debuta en lo Teatro de casa Aguadé de Sans, ahont hi farà una temporada. Demá debutará al «Cassino Hortense», de Sant Joan de Horta, ahont ha sigut contractada pera 'ls dias de festa á la nit.

Habent de celebrar aquesta nit un sopar, varios joves col·laboradors de setmanaris festius d'aquesta Capital, se 'ns suplica notifiquem á quans vulgan pendre part al acte, que passin per lo Café Español (Plassa Real), de vuyt á nou del vespre.

Es necessari que el que vulga adherirse siga colega de 'ls mateixos y vaigi acompanyat, quan menos... de tres pessetas, qu' es lo cost del apat.

« Á tú, Clara »

T' estimaba, no ho nego, com s' estima á l' edat de vintian anys; mes, ara, Clara, t' prego que acceptis ma *renuncia*: aquí t' entrego la capsa dels recórts, l' arca d' afanys.

¿Que per qué? ¿Si no ho sé!
¿Que 's mal fet? Ho comprench, Clara ex-aymada.
¿Que me 'n penediré? No vas errada.
¿Que t' ploraré algun dia? Ploraré...

Soch aixís; no sé pas que fermhi, Clara.
¿Que aixó es crudel é injust? Prou que ho lamento.
¿Que m' ha de resultar, Clara, molt cara tanta informalitat? Massa que ho sento.

T' estimaba ahir molt; avuy ni mica.
Mon cor ha fet un cambi radical...
¿Qu' es un misteri aquest que no s' explica?
Tents tota la rahó, tota... y no t' val.

Jo no 'm puch pas negar á darte totes las satisfaccions que vulgas; pro no 'm vinguis ab rahons may més, Clara... ¿No t' puch parlar més clar!

PEPET DEL CARRIL.

Culs de sach

(INSPIRATS EN ALTRES)

A cada hu 'l que sia seu.

—Qué has llegit *Les Vacances du Mariage*?

—Sí.

—Y has vist *La Suripanta*?

—També.

—Diuen qu' es lo mateix!

—Sí, noy, enterament igual.

—Vaya! un altre planxa! Quina barra! Aquest home no fa res més!

* * *

—Diuen qu' es afanada del francés?

—Home, no pot esser!

—Ab que t' guias per assegurarho?

—Que al segon acte, parlan de desembussar un porró... y á Fransa de porrons no 'n gastan.

—Tens rahó!... y á més no hi han Lolas y á n' allí á la Sra. Pepa li dirian *Josephine*.

—Y á vosaltres, burros. (Diu un qu' estava escoltant.)

* * *

—Vritat que alló del cambi de noms, es tot un argument distint?

—Oh! jo encare puch aduhirne un altre d' argument... y més solit que aquest.

—Sí?

—Sí, home! Jo vaig véurerla representar á París...

—Y qué?

—Que 'l que feya 'l paper d'aquell company del marit era, ben bé, un pam més alt que 'n Capdevila...

—Ho veu home, si es més clar que l' aygua.

* * *

—No, lo qu' es aquella traducció del tercer acte, no hi ha modos ni vergonya de presentarla en lloch...

—Be, ja diuen que va ser á *vola ploma*...

—Y tant *bola* com que no més va passar per sobre.

* * *

Un *autor* que pretenia negar lo flagrant delict de plagiar en que se l' havia trovat, deya:

—No' m daré per convensut fins que senti la opinió de personas competents!

—Home, si tot lo mon n' está convensut!

—Aixó s' ho creu vosté!... Falta 'n alguns per convenser.

—No ho crech!

—Sí, senyor, la dona y un aprenent que tinch.

—Ah!... vetaquí las personas competents.

* * *

—Y cregui qu' encara que 'm demostressin lo contrari... tampoch los creuria.

—No cal que ho juri, á vosté li convé demostrar que el sol no ilumina!...

* * *

Opinió d' un *plagiari*:

No sé perque aquets crítichs s' han de ficar allí ahont ningú 'ls demana! Ves ells que n' han de fer!

* * *

—Vritat qu' es estrany que hi hagin llochs que ho patrocinin?

—Home, si no hi haguessin *barrets* no hi hauria *sombrers*.

—Ja! Pero, si un cop demostrada la procedencia ilegal del objecte se inhabilités per mal adquirít, los taruguistas haurian de plegá 'l ram.

—Ni més ni menos. Pero sab lo que s' acostuma á fer?

—No.

—A dir: Jo me 'n rento las mans. A mí mo han dut...
arréglintse ab qui ho va *fer correr*...

—Procediment galdós!

—Y prácticich, per treurer such de lo mal adquirít.

—Quina conciencia més negra!

—Ja pot ben dirho!

—En un cas semblant, m' esgarriaría pensar, que
després d' aquesta vida, hi pogués haver un tribunal
que 'm jutjés los meus actes.

—No ho cregui... també hi trovaria solució.

—Vol dir?

—Se faria espiritista.

—Y qué?

—Que sabría, que tot lo més, lo condenarían á vagar
errant perpétuament, voltant com una mosca los mons
siderals.

—Sí, vaja, la reproducció de lo que hauria fet en
vida.

(*Dissapte de la setmana passada*)

—Qué llegeixes aquí?

—Home, aquest cartelon de las lletras vermel·las!

—Qué hi trovas?

—Que desseguit se li veu que no es vritat res del que
diu.

—Y que te d' esser!... Considera que 'l mateix periódich,
ab frasses molt enérgicas y contundents va rec-
tificarho declarant haver vist clarament que la tal obra
era un plagi escandalós.

—Y cóm es que la empresa no fa retirarho desse-
guit.

—Oh! fill... cosas estranyas, y aixó que fins el direc-
tor del periódich va manar qu' es trayés.

—No parlis més; ara comprench lo color vermell de
las lletras, no es que ja ho fossin... s' hi debían tornar!

—Sí, sí, que vagin dihent; lo cas es, que cada dia hi
va més gent á veurerla.

—No te res d' estrany, aixó es com lo d' aquell
qüento...

—Quin?

—«Una vegada era un pobre llauner sense feyna.
Tenia una filla jove, de uns divuyt anys. No era mal
vistoseta, pero, fos pel que fos, lo jovent passaba de
llarch. Aixís s' ho creya tothom. Quan un dia, un fadrí
forner va descobrir que aquella noya tenia un tráfech.
Lo fadrí forner va ser boca-moll, va comensar á espli-
carho y ja sabém lo que son aquestas cosas, aviat va
saberho tothom. Y qué va succehir?... que la casa del
pobre llauner se va veurer durant molt temps plena de
joves... alló era un mosqué. Fins al pobre llauner se li
va triplicar la feyna... ¡d' embuts y flambreras, si 'n va
arribar á fer!... Al magatzem ja li deyan: «Ningú con-
sum tanta llauna com vosté» y ell tot cofoy responia
«tot aixó ho dech á la meva filla».

»Al igual que tot, la cosa aná passant y al cap d' un
quant temps, aquella botiga va tornar á quedar deserta
com avans... y la noya, soltera com lo dia que va nei-
xer, salvo 'l desperfecte del temps.»

¿Y 'l pare no coneixia la verdadera situació de la
seva filla, preguntará vosté? Sí, senyor, al igual que
tothom, pero 'l bon home va fer com la fulana d' un
personatge de *Campana Matrimonial* qu' explica que
va parodiar á sa manera aquella célebre frasse *¡Passat
de l' honra, tot ho hem salvat!*» — J. X. P.

Enigmas

Xarada

¡Salve tot que ab gran gatzara
que ab esquellots y fins murgas (?)
has vingut reveladora
de cert hom' las llargas unglas...
Jo 't saludo bella Edith,
Laura, sias benvinguda,
tribut á la hermosa «Niagara»
total, ma testa 't saluda;
quatre voltas batejada
ja catalana. ja *músia*...
de gratitut homenatge.
Mon literari 't tributa.
Los pares en patria creuen
á la hermosa Edith segura
mentre un *Tenorio*... 't trasforma
sens pensar coneixe 't pujan...
¡Gran éxit! sí... ¡grandiós éxit!
grandiós éxit, puig despullas
la vritat de qu' ets francesa
y que víctima has siguda
de un molt *reputat ferré*
que sols sab picá á l' *enclosa*
quan troba *ferro* francés,
y 'n *recull* fins las engrunas.
Aixís 'l *tersa* (*castellá*)...
prima nombra 'l que 's raptura...
s' ompla 'l pap... propietats cobra...
l' honradés... diga 'l que vulga...
Per xó *total* jo 't venero,
has mostrat las manyas brutas,
d' un home 'l qui avans miravam
notable aprop, 'vuy tot unglas.
Y fora 'ls que, ¡malvinatje!
ters-quarta inversa com furas
lo crit de vritat que brolla
del pit 'hont l' honradés sura.

SISQUET DEL FULL.

Las soluciones en lo próxim número

Soluciones dels insertats en lo número 165

XARADA.—Es-ti-ma-da.

Correspondencia

Miquel Priu Parera: es preferible després. — Ramon
Abraham: no es lo tó del periódich. — A. Batisfol: es re-
petició de lo molt que se n' ha propagat per importants
plomas. — Silvestre Xato: la endevinalla. — Joseph Fran-
quesa: aixó ja va millor. — Baltasar Miró: no hi ha in-
convenient, envihi totas las que tingui á be que se li
agahirán; de la part administrativa nó, perque ja hi
ha qui se 'n cuyda. — Rossendo Bagur: n' escullirém
una. — M. R. S.: ja se 'n ha dit prou, nosaltres ja no fa-
rem més que anar comentant, si no vé rés de nou. —
Joseph Garsillach: la composició anirá, escursada. —
Agustí C. y R.: gracias, n' estavam enterats; tot Barce-
lona sab lo que ha fet aquest subjecte. — Un músich:
per ara no es convenient. — María Carnicer: no va mal,
com á primerench. — Un lector: vosté beu á galet ó vol
ferho veurer. — Sisquet del full: ja ho veurá. — M. Ca-
sals T.: no té novetat.

Lo demés, no vá.

Als que han enviat felicitacions, mil gracias á tots, y
ja sabem que l' interessat las guardará com preciosas
joyas.

AVIS.—Tots los senyors que vulguin en-
quadernar *Lo Diner*, poden passar á verificar
lo cambi baix las condicions de costum.

Preu 15 céntims.